

VASÚTON

Mindig szerettem hallgatni
a fémes, ritmikus kattogást,
s a homályos ablakon át nézni,
amint futnak a félredőlt fák.
S láttam a párhuzamos sínpárok
mellett, hogy a kavicsos homokba
fulladnak a kifakult,
poros virágok.
Még pár másodperc, s már olyan volt
mintha ízekre szakadt volna szét
minden, ami egész;
s csak az agysejtek hálói között
rögült az összemosódott kép.
Becsuktam a szemem, s mégis láttam,
hogy rohan velem a fölperzselt táj,
a kontúrt vesztett, tüskés bokrok,
s az ablakhoz verődött koppanó ág.
Eszembe jutott, hogy gyerekkoromban
egymással versenyezve, mezítláb
mentünk a fénylő síneken,
talán nem is csak játék volt ez,
hanem a borzongva meghívott
és legyőzött félelem!
Szerettem a szédítő rohanást,
s a nyílegyenes sínekkel együtt
bennem is ezernyi gondolat futott,
amitől nem tudott szabadulni a szívem.
És minél jobban nőtt a sebesség
annál jobban éreztem,
hogy a régi képek a jelennel
verődnek össze,
és gyors sodrású napjaim
szorosán a múlthoz kötnek...
Szerettem a vonat csikorgó zaját,
s hallgatni kattogó kerekeit,
hisz mindig valami új felé vitt!